

1. PŘÍPADY ODDĚLENÍ

 Česká televize

Případy 1. oddělení III. série

Třetí řada úspěšného epizodického kriminálního seriálu Případy 1. oddělení. Po šesti letech se ve třinácti dílech vracejí známí hrdinové s novými kauzami, v nové době. Základní tým 1. oddělení se znovu pouští do práce. Všichni jsou o šest let starší. A v jejich oboru se mnohé proměnilo. Pachatelé jsou sebevědomější, odolnější. Moderní technologie proměňují chování společnosti. Facebook, WhatsApp, Instagram, YouTube, nástup internetové kriminality... Policie je teď spíše jako firma. Manažerský titul MBA je víc než kriminalistická praxe. Porady po Skypu, elektronické knihy jízd, excelové tabulky na vše. Staré se setkává s novým. I ke známým vyšetřovatelům se připojují nové postavy, jejich charaktery se vyvíjejí, vznikají nové vztahy a animozity. Tvůrčí tým Případů 1. oddělení zůstává v třetí řadě neměnný. Skutečné případy převedl do scénáře s Josefem Marešem novinář Jan Malinda a režie se ujali Peter Bebjak a Michal Blaško. Podle jejich slov je třetí série definitivně tou poslední.

ZAJÍMAVOSTI:

- Úvahu o pokračování vyslovil Jan Malinda v prosinci 2019 v závěru pracovního oběda s kreativním producentem Michalem Reitlerem a Josefem Marešem při placení útraty – původně na schůzce zvažovali možnost pokračovat v seriálu Devadesátky či napsat celovečerní komedii.
- Autoři do projektu vstupovali s tím, že do pokračování se pustí naplno až poté, potvrdí-li zájem o něj všichni hlavní herci a také dramaturg Tomáš Feřtek.
- První klapka padla 20. května 2021 v pražských Lipencích. Jedná se o scénu, ve které Miroslav Vladyka a Barbora Bočková jako kriminalisté přicházejí na návštěvu za vedoucím modelářského kroužku, kterého hraje Vlastimil Venclík.
- V seriálu hrají i reální novináři, například Tereza Palečková, Milan Brunclík či Barbora Brunclíková. Na epizodní roli se s moderátorem České televize Jakubem Železným dohodli tvůrci spontánně během živého vysílání Událostí, komentářů, kam byli pozváni jako hosté.
- Při zrodu první řady seriálu odmítali autoři výhradu, že v policejním týmu chybí výrazná policistka. Odvolávali se na fakt, že ženské zastoupení na reálném 1. oddělení bylo tehdy minimální. V průběhu let se ale počet žen na pražském oddělení vražd navýšil. Tento fakt autoři zohlednili přidáním postavy kriminalistky Adély Čulíkové. Ta má příjmení po policistce, která stejně jako postava Adély před lety zasahovala v pražských ulicích v rámci oddělení pro boj s kapesními krádežemi. Reálně však na 1. oddělení tato kriminalistka nepracovala a není předobrazem.

Scenárista Josef Mareš: Uniformu jsem si oblékl jen dvakrát. Vždy na natáčení

Co Vás přesvědčilo, abyste kývl na další řadu Případů 1. oddělení? Kdy Vám další pokračování začalo dávat smysl?

Začalo to u kreativního producenta Michala Reitlera, který na pracovním obědě v prosinci 2019 nadnesl, co bychom mohli společně tvořit dál. Ve hře bylo pokračování už dopsaných Devadesátek. Nenašli jsme ale příběh, na jakém stavět. Když už se zdálo, že se z toho oběda rozjedeme k vánočním stromečkům bez konkrétního pracovního výsledku, přišel Honza Malinda s nápadem: A co ještě jedno pokračování Případů 1. oddělení? V té době jsem končil u policie, měl jsem najednou víc času. Než se mi po práci na vraždách mohlo začít opravdu stýskat, byla to možnost vrátit se na 1. oddělení aspoň na papíře, tak jsem kývnul.

Změnila se v průběhu let nějak forma Vaší spolupráce s Janem Malindou?

Honzy si velice vážím jako člověka i jako scenáristy. Honza je (a dokázal to třeba při seriálu Devadesátky) opravdu ryzí a přející člověk. A těch je v naší době hodně málo. Mám velké štěstí, že jsme se potkali. Co se týče naší práce, řekl bych, že je bezproblémo-

vá. Podíl máme 50/50. Nehlíáme si, co kdo přesně vymyslel či napsal, ale pro oba dva je hlavní, aby byl výsledek co možná nejlepší. Co se týče mne, od počátku se snažím být plnohodnotným spoluautorem.

Vnímáte se stále víc jako policista, nebo jako scenárista?

Policista nejsem od 1. 12. 2019. A i když jsem už pod některými projekty v televizi či v rozhlasu podepsán, tak se za scenáristu stále nepovažuji. Sem tam něco zkusím napsat, nic víc. Takže ani jedno, ani druhé. Jsem civilní pracovník Úřadu dokumentace a vyšetřování zločinů komunismu, to je moje současná profese.

V seriálu se poměrně výrazně řeší nástup moderních technologií – jak jste Vy sám tyto věci prožíval? Zvládal jste ještě jako policista „porady přes Zoom“?

Jsem ze staré školy, takže pořád preferuji osobní kontakt.

Který z případů, které v seriálu může divák vidět, pro Vás představoval největší oříšek?

Každý případ byl svým způsobem oříšek, jinak by mi v paměti nezůstal a nemohl bych navrhnout Honzovi, že ho zařadíme do seriálu.

Změnil se během psaní scénářů nějak Váš pohled na zpracovávané případy?

Vůbec. Ty případy si pamatuji pořád stejně. Druhá věc je, že jsme s ohledem na diváka a zajímavost sem tam něco změnili.

Případy 1. oddělení byly první novodobou kriminálkou, která kladla důraz na autenticitu policejní práce. V čem scenáristé obvykle dělají největší chyby? Co patří mezi největší policejní kliše, která přitom nejsou pravdivá?

Je toho víc, ale skoro všichni nazývají soudního lékaře patologem, pletou si škrcení a rdoušení a zaměňují písmoznaectví s grafologií.

Po konci Devadesátek se médii nesla „zaručená“ zpráva o tom, že ČT chystá Osmdesátky. Samozřejmě šlo o hoax, ale byl by podle Vás materiál na takový seriál?

Zajímavých případů by se našla určitě spousta, ale ne z mé praxe. Já jsem k Policii ČR nastoupil 1. 6. 1990.

Napsal jste Devadesátky, spolu s Janem Malindou jste udělali Docenta, kterého diváci na obrazkách ČT uvidí na jaře, k tomu máte na kontě dva rozhlasové počiny. Máte nějaký cíl nebo vizi, co byste si v psaní rád zkusil dál? Máte případně rozdělaný nějaký další projekt?

Rozhlasu jsem kdysi slíbil, že napíšu tři rozhlasové detektivky, takže mě v budoucnu ještě jedna čeká. Ve vzduchu visí pokračování Docenta, ale vše závisí na dohodě s ČT a hlavně s Honzou. Určitě bychom spolu ještě něco rádi vytvořili.

V rozhovorech jste zmiňoval, že Vás od práce policisty odrazovala představa, že budete muset nosit uniformu. Nadřízení Vás prý tehdy ale uklidnili. Skutečně jste uniformu nikdy neoblékl?

Svůj tehdejší slib mi nadřízení beze zbytku splnili. Uniformu jsem oblékl jen dvakrát. Na natáčení

Případů a pak v Devadesátkách, kde jsem se vždy na obrazovce lehce a krátce mihnul. I když poté, co se uniformy změnilly ze zelené v modré, mi určitě tak nevadily.

Skutečnému Tomáši Kozákovi jste ilustroval dvě knihy, jak to vypadá s Vaší výtvarnou kariérou?

Myslím, že s ohledem na mé kreslířské nadání jsou dvě knihy více než dost. Zde jsem zcela určitě překročil svůj stín.

Scenárista Jan Malinda: Nikdy se asi neshodneme na tom, jestli Pepa píše až moc rychle, nebo jestli se já s psáním až moc crcám

Léta si fanoušci přáli další řadu Případů a teď se to plní. Můžete popsat genezi nových dílů?

Před sedmi lety jsme si byli jistí, že další řada Případů už nikdy nebude. S tím, že jsme vyčerpali jak zajímavé případy, tak profesní policejní témata. Škrtnutím sirky byl náhlý odchod Pepy Mareše od policie. Cože?! Proč? Když jsem uvěřil, že to není blbý vtip, rozjel se mi v hlavě kolotoč otázek, celé noci jsem nespál. Proč to Pepa položil? Až při hledání příčin mi začalo docházet, že zajímavá profesní témata roky ležela na chodníku před krajským policejním ředitelstvím v Kongresovce, jen jsem je neviděl.

Která konkrétní témata to byla?

Jak se i u policie uchytil trend manažersky řízené korporace se všemi korporátními minusy. Příliv žen do policejních řad. Tlak na korporátní korektnost, v zásadě správný, který ale může narážet na kriminalistickou praxi. Policisté ze staré školy, kterým v nové době ujíždí vlak a navíc cítí, že je kariéře přeskakují mladoši s facebookovými profily, kteří nezažili války s arménskou mafií, ale umí anglicky a mají diplom. Do toho jsem si začal hrát s představami: Kam od poslední série Případů došli naši hrdinové? Co dělá Plíšek v důchodu? Kdo teď sedí na jeho židli? Jak se má Korejs? To fantazírování mě chytlo. Ale bál jsem se s tím jít za Pepou.

A čeho jste se bál?

Až úzkostlivě jsem vždy chránil úspěšnou značku Případů. Napřed v afektu málem zakážu, aby si Pepa půjčil do Devadesátek naše postavy. A teď přijdu s nápadem pokračovat? Co mi asi řekne? „Haha, tlačí tě hypotéka?“ Čtvrt roku jsem otálel. Ale reakce Pepy a kreativního producenta Michala Reitlera mě mile zaskočila – nevymetli mě s tím. Michal nám dal čas to ještě zvážit, jestli jsme si fakt jistí. Sám zasondoval, co si o tom myslí herci ze staré party a taky dramaturg Tomáš Feřtek. Bez nich bychom do toho nešli. V dubnu 2020 bylo rozhodnuto.

Zmiňoval jste, že jste debatovali nad tím, zda zařadit některé kauzy, například případ tzv. taxivraha. Podle jakého klíče případy vybíráte?

Každý díl musí být zapamatovatelný silným příběhem, zvratem, profesní linkou. Logicky jsem v nové sérii počítal i s taxivrahem, který mi utkvěl v paměti ve spojení s extrémním tlakem, pod který se tehdy dostal Pepík a jeho tým, když se jim v letech 2014 a 2015 smolně nedařilo. Padaly jim do toho další neobjasnitelné případy: vražda v klánovickém lese, vražda v tramvaji číslo 17... Ten zmar už začínal vrhat stín. Vidět kamaráda, jak se mu ta zátěž propisuje do tváře, nebylo příjemné. Nesložit se z toho, nesejít z cesty a věřit si, že smůla už se musí jednou proboha protrhnout – to mi přišlo jako silné téma. Nicméně v prvním Pepově nástřelu vytipovaných případů pro novou řadu taxivrah chyběl.

A to proč?

Pepa mi vysvětlil, že není zcela spokojený, jak případ taxivraha dopadl. Já na to: „A proč se stydět přiznat,

že k policejní práci patří holt i to, že občas něco nevyjde dle mých představ? To je přece ta autenticita, na které si v Případech zakládáme!" Ne, že bych ho nadchl hned, ale zpětně jsem mu vděčný, že tomu dal šanci. I při psaní scénáře se pak hecnul.

Změnila se v průběhu let nějak Vaše spolupráce s Josefem Marešem? Jak toto „kreativní manželství“ funguje?

Ten příměr s manželstvím sedí. Zprvu je tam taky jakási autorská zamilovanost, chcete spolu psát i o dovolených. Po patnácti letech a třech společných autorských dětech vztah zpragmatičtí. Nikdy se asi neshodneme na tom, jestli Pepa píše až moc rychle, nebo jestli se já s psáním až moc crcám. A když to zaskřípe, naštěstí je po ruce náš chytřejší kamarád Tomáš Kozák, který nás srovná slovy: „Nebudte blbci a pište spolu!"

Projevuje se na uvažování Josefa Mareše, že není vystudovaným scenáristou?

Když máte jako on dar zaujmout a intuitivně bavit vyprávěním posluchárnu nebo stůl v hospodě, tak papír z FAMU nepotřebujete.

Je v průběhu let vidět nějaký posun v jeho scenáristickém myšlení?

Je extrémně silný v příbězích, které osobně prožil.

Po minisérii Docent nově vím, že umí zkonstruovat i napínavé fiktivní schéma zločinu včetně chyb ve vyšetřování a jejich odhalení. Výhodou jeho svižnějšího psaní je i dar bezprostřední reakce. Příklad: při ohledání místa činu má stavební dělník blbé kecy na policisty, načež soudní lékař ho Pepovými slovy suše odpálkuje: „Bacha, ať ti nevystydne lopata!" Luxus!

Jak je to vlastně s Vámi a FAMU? Někde píšou, že jste studia nedokončil, jinde, že jste ze školy odešel po seznamovacím kurzu... Jak to bylo?

Ach jo, FAMU... Poprvé jsem se tam hlásil ze zájmu o scenáristiku. Podruhé a potřetí z uražené ješitnosti, když mi vyčetli, že mé povídky jsou zbytečně zábavné. Nakonec jsem se tam horolezecky prodral. Ale mezitím mi taky hodili lano z Magazínu MF DNES a já zjistil, že je to job snů. Z redakčních kolegů se stali kamarádi, rychle mi s nimi začalo být příliš dobře.

Takže jste se musel rozhodnout?

Spojit plný úvazek s prvákem FAMU nabouchaným od pondělí do soboty povinnými předměty nešlo. Navíc když si zvyknete na stálý solidní příjem a jezdíte z hospody taxíkem, už nechcete studentsky žít na suchých rohlících. Vzal jsem si v redakci týden dovolené, že si užiju aspoň ten seznamova-

cí kurz. A ani ten mě nezlomil, abych dal kvůli škole výpověď v redakci. A tak jsem se z FAMU vypařil. S tím, že se k těm seriálům stejně nějak dostanu i bez diplomu.

Ovlivňuje profese novináře Vaše scenáristické řemeslo?

Každodenní novinařina vás vycvičí umět si sehnat informace, vytřídit z nich příběh nebo téma. A už víte, jakou konkrétní cílovku to má šanci oslovit. Novináři jsou praktičtí, efektivní, musí se umět domluvit s každým. Proto se snadno chytí i ve scenáristice – od Radka Johna přes Mirku Zlatníkovou po Tomáše Feřtka.

Myslíte si, že například schopnost udělat dobrý rozhovor člověka předurčuje k tomu, aby mu šlo napsat dobrý dialog?

Ta výhoda vyplývá spíš z pozorovacího talentu, když rozhovory denně přepisujete. Časem naposloucháte, jakým slovníkem mluví topmodelka, fotbalista, tramvaják, kamioňák, bachař z Valdic, šéf zvířecího krematoria i pražský puberták.

Čas od času jako novinář zpovídáte herce, se kterým jste spolupracoval jako scenárista – vnímáte to jako výhodu? Jsou k Vám pak herci otevřenější?

Máte větší šanci, že vám zvednou mobil. A ano, bývají otevřenější. Ale taky častěji, než se hodí, při rozhovoru ztlumí hlas: „To tam nedávej, to ti říkám jen tak soukromě." Může vás to i autorsky tlačit, abyste byli vůči kamarádovi v otázkách a při přepisu až moc ohleduplní. V medicíně platí, že chirurg by kvůli emočnímu zaujetí neměl operovat své blízké. Něco na tom analogicky je.

Ví se, že práci na hlavních postavách máte na starost Vy. Kterou z nich máte s odstupem času nejraději?

Svéprávný rodič nemůže vykládat, které ze svých dětí má radši. Co by tomu řekly ty ostatní děti? Přiznávám ale, že mám sklony nadřizovat ženským postavám nahlodávajícím tunelové vnímání reality našich kriminalistických ješitů. Michal Reitler nám kdysi kladl na srdce: „Vykašlete se na ploché záporné postavy sloužící k vyřizování vašich křivd. Každá postava musí mít pravdu!" Díky té radě

postavy státní zástupkyně Švihlíkové i novinářky Skopcové charakterně vyrostly. Navíc nabídnete-li Sabině Remundové nebo Petře Hřebíčkové vtipnou repliku, při jejich komediálním talentu se vám to stokrát vyplatí.

Nepíšete nějakou další knihu? Poslední byla Zelenobilá vykrádačka v roce 2019...

Nepíšu, já jsem definitivně propadnul číslům sledovanosti, to je moje posedlost, tam chci vyhrávat. Knížky – ať radši vycházejí ty s bestsellerovým potenciálem, které mají co říct i za deset dvacet let, jako bude třeba knižní rozhovor o policejní práci, kde Pepík Mareše zpovídá můj redakční šéf Martin Moravec. Na tohle profesní interview se těším šíleně moc.

Josef Mareš ilustroval skutečnému Tomáši Kozákovi dvě knihy. Podle svých slov už o další pokračování své výtvarné kariéry moc nestojí, přesto – nelákala by Vás spolupráce i v této sféře?

Pepík dvě knihy svého úhlavního kamaráda Tomáše Kozáka ilustroval, já zas jiné dvě Tomášovy knížky redigoval. Nejvíc mě bavil jeho detektivní thriller Prokletí jantarové komnaty. Ani nevíte, jak jsem si během toho redigování zažárlil, že umí psát líp než já.

Režisér Michal Blaško: Případy jsou ve třetí řadě víc navázané na současnost a moderní technologie

Jaké bylo vkročit do práce na tak zavedené značce, jakou jsou Případy 1. oddělení? Liší se to v něčem oproti práci na úplně novém projektu?

Do Případů 1. oddělení jsem byl přizván asi rok a půl před natáčením. Byl to hlavně kreativní producent Michal Reitler, se kterým jsem v tom čase připravoval ještě jiný projekt, minisérii Podezření, který mi vysvětloval, jakým způsobem značka Případů funguje a jak bude fanouškovská základna na třetí řadu a na jakékoliv změny citlivě reagovat. Tím pádem jsem věděl, do jaké míry si můžeme dovolit úpravy a kam až můžeme s inovacemi zajít, abychom diváky potěšili a nezklamali.

Sledoval jste Případy 1. oddělení předtím? Můžete říct, kterou postavu z Případů jste si nejvíce oblíbil?

Jak jsem měl možnost točit po škole několik kriminálek, tak jsem se v tom musel přirozeně začít orientovat, a Případy jsem proto znal moc dobře. V té době jsem viděl celou první řadu, chyběly mi asi dva díly. Když jsem se pak dozvěděl, že budeme točit třetí sérii, tak jsem si všechno poctivě dokoukal a byl jsem ještě víc nadšený. Ze všech postav mi nejvíc utkvěla v paměti ta Mirka Hanuše, tedy Korejs. Je přísný a nepříjemný, zároveň má v sobě nějaké tajemství, které mě baví rozklíčovat.

Liší se práce dvojice Mareš–Malinda nějak od scenáristů, se kterými jste dosud pracoval? V čem je jejich práce specifická?

Během celého procesu jsem přicházel do kontaktu s oběma pány, a to dost často. Krom nich tam byl ještě Tomáš Feřtek, který přispěl obrovskou mírou nápadů a postřehů. Pan Mareš byl moc vstřícný a pomáhal nám krom scénářů taky s rekonstrukcí zásadních scén i na place. Jeho pomoc v tomhle byla úplně nenahraditelná a bude na výsledku

určitě znát. S Honzou Malindou jsme se spřátelili, má skvělé připomínky k natočenému materiálu a taky scenáristický talent přesného vyvážení vtipnosti a vážnosti v komorních scénách, což se nestává často. Vážím si spolupráce s oběma a doufám, že oni nebyli naopak zklamáni ze mě.

Jaké je pracovat na základě skutečných případů? Studoval jste nějak zpracovávané případy?

Ke každému případu jsme měli cenné poznámky, materiály a informace od pana Mareše a byli jsme obeznámeni se všemi příběhy do nejmenších detailů. To nám umožnilo být realitě co nejbližší a bude to určitě vidět.

Koncept Případů 1. oddělení kdysi režírně nastavil Dan Włodarczyk, který na nich spolupracoval s Peterem Bebjakem. Snažili jste se nějak vnímat jejich práci a navázat na ni, nebo bylo Vaším záměrem pojmout režii kompletně po svém?

S Peterem se známe už od školy, kde mě učil a vedl můj ročník. To on mi dal ještě během studií první pracovní příležitost a možnost žít se tím, co jsem tehdy studoval. Spolupráce s ním je skvělá a Případy nebyly výjimkou.

Jaké to vlastně je režírovat v tandemu? Konzultovali jste spolu nějak výslednou podobu dílů, aby se epizody režírované Vámi nelišily příliš od těch, které dělal on?

My jsme na to už zvyklí. Spolupracovali jsme v podobné sestavě už na několika projektech a pokaždé je to o komunikaci a nastavení. Není to nikdy problém.

V čem se bude třetí řada lišit od těch předchozích?

Celkové uchopení je podobné, ale forma, postavy a zpracování jsou posunuté jinam. Také případy jsou víc navázané na současnost a moderní technologie. První dvě řady vznikly osm a šest let zpátky, proto bylo nutné něčím to zaktualizovat, více přiblížit projektům, které se ve světě točí teď. To se děje prostřednictvím nových postav a taky skrz vizuál, který je víc současný.

Například s Miroslavem Hanušem jste se potkal už při práci na minisérii Podezření. Pomohla Vám nějak tato zkušenost s českou produkcí při práci na Případech, nebo šlo o příliš odlišné záležitosti?

Nebyl jediný – s Bárou Bočkovou jsme se taky viděli poprvé na Podezření, s Jurajem Lojem jsme naopak už dlouho kamarádi ze Slovenska. S Mirkem jsme

se seznámili a hned skamarádili právě pár měsíců předtím na Podezření a těšil jsem se, že se uvidíme i na Případech. Mirkova postava je v obou projektech výrazně odlišná, bylo zajímavé ho sledovat u transformace z advokáta Nováka na Korejse. Je málo herců a lidí, jako je Mirek.

Vedoucí projektu a dramaturg Tomáš Feřtek: Josef Mareš a Jan Malinda už navzájem znají své silné a slabé stránky a umějí s nimi zacházet

Scenáristé Josef Mareš a Jan Malinda prý měli jako podmínku dalšího pokračování Případů 1. oddělení i Vaši účast jako dramaturga. Jak jste se tvářil, když nabídka na třetí řadu přišla? Chtělo se Vám do toho hned, nebo jste měl strach z dalšího ožívání legendy?

Pokud si to pamatuji správně, tak to bylo v době, kdy už delší dobu běžela práce na Devadesátkách, na nichž sice z autorské dvojice Případů 1. oddělení pracoval jen Josef Mareš, ale jednoznačně se osvědčil. Přitom Devadesátky jsou strukturně i nároky na postavy o dost složitější vyprávění. Takže jsem neměl obavy, že by ta autorská dvojice nezvládla dobře udělat pokračování Případů. Bral jsem to jako samozřejmost a byl jsem rád. Původní rozhodnutí nepokračovat po druhé řadě byla volba autorů, ne rozhodnutí televize. Navíc celou tu spolupráci organizoval jako kreativní producent ještě Michal Reitler, který je do značné míry zárukou dobrého výsledku.

Proměnila se během let nějak práce dvojice Mareš–Malinda?

Souvisí to s tou předchozí odpovědí. Při vstupu do třetí řady už měli několikaletý odstup, zkušenosti s prací na jiných projektech i pod jinými producenty, takže se – dejme tomu – zklidnili. Už znají navzájem své silné a slabé stránky a umějí s nimi zacházet. I proto to celé probíhalo mnohem klidněji než práce na předchozích dvou řadách. Pokud jde o způsob jejich spolupráce, kdo co na té epizodě dělá, jak se střídají, to myslím zůstalo zhruba stejné.

Ovlivnila třetí řadu Případů nějak prequelová série Devadesátky? Jak se vlastně jako dramaturg, který pracoval na obou těchto projektech, díváte na výskyt postav napříč projekty? Pokud se nepletu, tak jde v České republice o unikát...

Je pravda, že i v širším kontextu není úplně běžné, aby se ke standardní epizodní kriminálce natočila jako prequel dobová minisérie. To propojení postavami podle mě zafungovalo skvěle a v tomto kontextu je třeba projevit uznání Honzovi Malindovi, že jako autor, respektive spoluautor postav Případů, svolil k jejich využití i v Devadesátkách, na nichž se

nepodílel. Ve výsledku to myslím pomohlo oběma projektům. Devadesátky měly i pro nás nečekaně masivní ohlas i sledovanost. Na druhou stranu bylo přímé ovlivnění Devadesátkami malé. V závěrečných dílech tak trochu využíváme některá témata a postavy, které se v Devadesátkách objevily. Ale to je spíš drobnost. Ony jsou to opravdu dost rozdílné koncepty.

Jak probíhal výběr případů, které byly ve třetí sérii zpracovávány? Musel jste v tomto ohledu scenáristy nějak korigovat?

Do výběru případů jim skoro nemluvíme, tomu oni rozumí lépe. Spíš jsme s Michalem Reitlerem hlídali, aby nové postavy byly dostatečně odlišné od těch dosavadních, aby se nepodobal styl vyšetřování sousedních epizod, aby se střídaly případy, které jsou vyšetřené během pár dní, s těmi, které se vyšetřovaly několik měsíců, nebo dokonce i let. Řešili jsme, jestli máme některé epizody propojovat jedním případem, nebo důsledně v každé z nich řešit jeden případ. Ale tohle všechno si hlídají už autoři sami, takže korekcí mnoho nebylo. Většinu energie spotřebujeme na práci uvnitř scénářů.

Třetí série bude reflektovat také nová témata: tlak na korporátní korektnost, moderní technologie, střet starého s novým...

Vnímali jste jako nutnost přinést do seriálu nové prvky, nebo to vyplynulo z děje?

Každá série měla nějaké průběžné profesní téma, protože Případy 1. oddělení jsou takzvaná procedurální kriminálka, která se soustředí na postupy vyšetřování a detaily policejní práce. Takže v první řadě se řešilo, jak vypadá komunikace policistů s médii, v čem jim komplikuje život. Ve druhé řadě jsme ukazovali vztahy a srážky mezi jednotlivými složkami policejního sboru. A témata pro třetí řadu přinesl Josef Mareš, protože právě ty věci, které zmiňujete, řešil při vyšetřování jednotlivých případů třetí série. Osobně bych dokonce řekl, že právě vylíčení měnících se poměrů na policii byl jeden z impulsů, proč se pro psaní dalších třinácti epizod s Honzou Malindou rozhodli.

Herec Ondřej Vetchý: U vražd mě šokuje brutalita provedení i absence lidskosti

Pamatujete si svůj dojem z prvních scénářů k první řadě seriálu Případy 1. oddělení?

Pepík Mareš byl už tehdy můj kamarád. Nevěděl jsem ale, jaký bude autor. Četl jsem ty scénáře s obavou. Strašně jsem se bál, že to bude třeba blbý. Když jsem dočetl první, byl jsem ale překvapený, jak dobře napsaný byl. A když jsem dočetl druhý, tak jsem pochopil, že to nebyla náhoda a definitivně jsem se uklidnil.

Jak podstatná pro vás byla skutečnost, že s novinářem Janem Malindou scénáře k seriálu píše právě tehdejší šéf pražské mordparty Josef Mareš?

Pana Malindu jsem tehdy vůbec neřešil, protože jsem ho neznal. Jenom Pepíka. Primárně pro mě byl důležitý jenom on. Ostatní jsem nevnímal. S Josefem jsme se potkali na filmu Jana Hřebejka Nevinnost. On tam byl jako odborný poradce a od té doby spolu kamarádíme. Už tehdy mi říkal, že píše scénář. To mě vyděsilo. A když k tomu přidal, že chce, abych v tom hrál, a ještě navíc hrál jeho, byl jsem vyděšený o to víc. Ohromně se mi ale ulevilo, když jsem zjistil, že skutečně píše dobře. Protože kvůli němu bych

v tom hrál, i kdyby to dobré nebylo, ale byl bych nešťastný. Musím říct, že Pepík s panem Malindou píše, podle mého názoru, lépe než mnoho těch, kteří scenáristiku vystudovali nebo se scenáristikou živí.

Diváci na seriálu, mimo jiné, oceňují zobrazovanou autenticitu policejní práce. Byla věrohodnost prostředí i případů samotných důležitá taky pro vás?

Samozřejmě nepopisujeme, neodhalujeme do detailu všechny postupy kriminalistů, aby ten seriál nedával návod potenciálním pachatelům. Když ale víte, že jsou to skutečné případy, když vidíte, jaké hrůzy jsou si lidi schopní navzájem dělat, tak je to šokující a lezou vám oči z důlků. U smyšlených příběhů tohle neřešíte, ale naopak můžete ocenit jejich literární kvality a kreativitu autorů. Případy 1. oddělení, to je ale tvrdá realita.

Který z těch případů vás šokoval nejvíc?

Šokovalo mě jich mnohem víc než jen jeden. Většina případů hlavně brutalitou pachatelů. Třeba, když při rekonstrukcích naprosto neosobně a cynicky popisují, jak tu kterou vraždu provedli. Někdy u toho

mají dokonce pocit, že jsou vlastně dobří, výjimeční. Ta ztráta lidského rozměru a lidské sounáležitosti je neméně šokující.

Do třetí řady Případů 1. oddělení vstoupí nové postavy a nováčkem je taky jeden ze dvou režisérů série Michal Blaško. Jak přijímáte změny v týmu, na který už jste si přivyklí?

Změny obecně, v některých oblastech, nemám rád vůbec. Ale režisér Peter Bebjak, který je u Případů 1. oddělení od začátku a je to moc talentovaný, pracovitý a chytrý chlápek, si teď s sebou přivedl svého bývalého studenta. Takže jsem věděl, že to nemůže dopadnout špatně. On by Peter nepřišel s někým, kdo by negarantoval práci na podobné úrovni, jakou odvádí on sám. Navíc je nesmírně lidský a nikdy nemachruje. Mám ho moc rád. Ale to ho asi musí mít rád každý, protože on je fakt skvělý. A pan režisér Blaško je navíc moc milej.

Jak jste před třemi lety reagoval na oznámení Josefa Mareše, že odejde od policie?

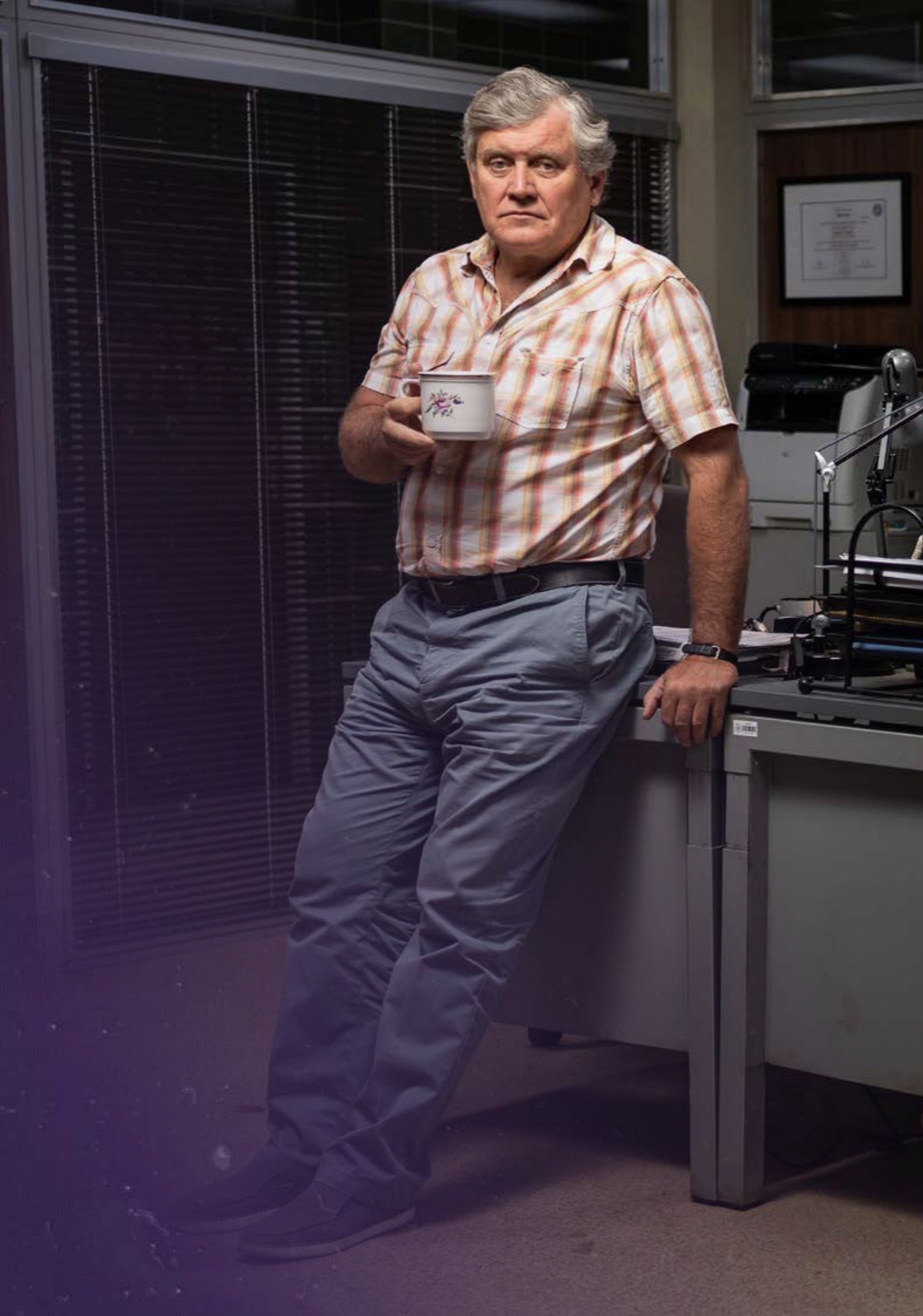
Nesl jsem to velmi těžce. Byl jsem z toho nešťastný. Přemlouval jsem ho, prosil jsem ho, zapřísahal jsem ho, vyhrožoval jsem mu. Pepík byl výborný polda a je vždycky škoda, když někdo odejde z profese, které tolik dal a ještě mohl dát. On je chlap, který

se na vás nikdy nevykašle. Chlap, který tou prací žil. Tak je mi to prostě hrozně líto. Kvůli téhle zemi, kvůli poškozeným i pozůstalým, kvůli policii, která přišla o špičkového vyšetřovatele vražd.

Ještě jeden pořad vás na podzim v České televizi spojí s vyšetřovateli a vrahy, a to dokumentární cyklus Česká detektivka. V roli průvodce představíte spisovatele, kteří se u nás věnovali detektivnímu žánru. Čtete krimi romány?

Detektivky miluji. Třeba příběhy Josefa Škvoreckého a Jana Zábrany, protože mám rád, když mohou být čtenáři interaktivní. Když na základě indicií mohou sami pátrat po pachateli, po motivech zločinů. To jsem miloval už jako kluk. Naopak nemám rád ty příběhy, ve kterých je vrah odhalený už na začátku. Ty pro mě ztrácí kouzlo. Když ale společně s vyšetřovatelem odhaluji indicie a mohu s ním pátrat po pachateli, tak to je pro mě vzrušující. A když je tam k tomu ještě nějaká přidaná hodnota, jako humor nebo ten detektiv je borec, tak je to pro mě jako čtenáře o to víc atraktivní.

Herec Miroslav Hanuš: Případy proti ostatní produkci kriminálních seriálů výrazně vystupují do popředí

Jak se Vám natáčelo v dekoracích, které na Kavčích horách stály postavené výhradně pro další řadu Případů 1. oddělení?

Výborně! Dekorace autenticky připomínala naše původní prostory, které stály ve Vysočanech, kam jsme se pro třetí sérii bohužel nemohli vrátit. První i druhou jsme natáčeli tam, ale nyní tam stojí snad banka nebo obchod... Nové dekorace měly jedinou nevýhodu: bylo v nich obrovské vedro, jelikož šlo o takzvané dekorace se stropem. Režisér, který stál mimo ně, byl tedy v bundě, naproti tomu my herci se pařili.

Jaký byl pro Vás návrat k Případům 1. oddělení?

Velice příjemný, i vzhledem k dobrému kolektivu. Jistě, jsme profesionálové a pracovat dokážeme vždycky, ale když je fajn partička, tak to samozřejmě představuje plus. Myslím navíc, že zrovna na výsledku Případů 1. oddělení je to dost vidět: celý seriál byl skvěle obsazený a výborně se složilo spektrum typů.

Budou nové Případy 1. oddělení v něčem jiné?

Ano, už proto, že děj nenavazuje přímo, ale vracíme se po šesti letech. V celém ději je tedy skok, který bude zajímavý i pro diváka: vidět, jak se jejich oblíbené charaktery vyvinuly během posledních let. Myslím si, že přímá návaznost by pro diváka nebyla tak zajímavá.

Ptali se Vás lidé na ulici na další pokračování Případů často?

Ptali se mě pořád! Už po první sérii, kdy to vypadalo, že už další pokračování nebude. Logicky se každý bál, že další pokračování nebude. Po druhé sérii to vypadalo, že další pokračování nebude. Korejs odešel na prezidium, Plíšek do důchodu a Kozák začal 1. oddělení šéfovat – kladas šéfuje a všem kolem něj to jde, tam by nebylo kde navazovat! Ale během těch šesti let se situace změnila...

Jaké je pro Vás jako herce hrát na základě skutečných případů?

To, že jde o věc podle skutečnosti, o sobě dnes tvrdí každý druhý seriál – kde by se ty náměty ostatně taky braly? Tady jde ale o garanci autenticity policejních postupů právě skrze osobnost Josefa Mareše, který správnost v tomto ohledu hodně sleduje. Rád totiž říká: „Na to se dívá čtyřicet tisíc policajtů, já nechci být za blba po tolika letech tam!“ I kvůli tomu Případy proti ostatní produkci kriminálních seriálů, kterých se točí desítky, výrazně vystupují do popředí.

Hlavní rozdíl oproti ostatním seriálům tedy vidíte v panu Marešovi?

Těch věcí je celá řada: začíná to u perfektních scénářů, dál hraje roli perfektně zvládnutá režijní práce a samozřejmě také to, že je na celé natáčení dostatek času. Všechny tyto věci sečvakly dohromady a najednou vám vyjde seriál, který je o level výše oproti ostatním. Rád říkám, že Případy 1. oddělení jsou takzvaně políbenou záležitostí.

Třináct nových dílů třetí řady Případů 1. oddělení

PRVNÍ DÍL – PODNÁJEMNÍCI

V zahradě rodinného domu jsou nalezeny kosterní ostatky dvou mužů. Soudní lékař tvrdí, že těla zde byla pohřbena různě dlouho. Vyšetřovacích verzí je několik, ale všechny narážejí na nesoulad s odborným lékařským posudkem.

DRUHÝ DÍL – FLAŠKA

Případ úmrtí osamělé ženy na první pohled působí jako otrava alkoholem. Ohledání místa činu ale potvrdí metanol v láhvi alkoholu. Stala se žena další obětí metanolové kauzy?

TŘETÍ DÍL – VETERÁNI

Chování maskovaného zločince při přepadení auta bezpečnostní agentury probudí zájem Václava Plíška. Policejní bard ve výslužbě rád přispěje k vyšetření případu a pomůže mladším kolegům.

ČTVRTÝ DÍL – EXPLOZE

Mladá manželka vietnamského podnikatele a matka dvou malých dětí je vážně zraněna při výbuchu auta na pražském sídlišti. Bomba vybuchla v manželově voze, který se výjimečně chystala použít. Byl důvodem bombového útoku konkurenční boj ve vietnamské komunitě? K vyřešení případu je třeba nejprve překonat hradbu mlčení a uzavřenost uvnitř komunity.

PÁTÝ DÍL – ŘETÍZEK

Policisté 1. oddělení jsou povoláni k případu vraždy ženy, která se příležitostně živila jako zlatnice. Krádež šperků zřejmě také byla motivem násilného činu. Pachatel použil hned několik vražedných mechanismů. Jako by si nevěděl rady, jak svou oběť usmrtit.

ŠESTÝ DÍL – TAXIVRAH

Během tří měsíců dojde v Praze k vraždám tří taxikářů. Policie rozjždí detailní vyšetřování, jsou upřesněny a prohledány trasy, kudy vozy jely. Balistické zkoušky potvrdí, že jde o jednoho pachatele. Další stopy však chybí. Tlak médií na policii roste. Veřejnost, a hlavně taxikáři, chtějí odpovědi. Vrah jedná impulzivně, bez zábran, riskuje. Řádí v Praze psychopat?

SEDMÝ DÍL – TRAMVAJ

Pátrání po pachateli tří vražd taxikářů pokračuje. Důkazů přibývá. Ve stejné době je ale v tramvaji nalezena zastřelená důchodkyně. Stala se další obětí taxivraha? Je potřeba poskytnout odpovědi veřejnosti i médiím. Nebo čekat na zázrak.

OSMÝ DÍL – STŘIHAČ

V Klánovickém lese je nalezen zastřelený detektorář – hledač pokladů. Vzhledem k místu činu policie nemá k dispozici svědky a po počátečním šetření ani motiv činu. Jedinou stopou je střelná zbraň, která byla o šest měsíců dříve použita při vloupání do rodinného domu. Mají oba případy souvislost?

DEVÁTÝ DÍL – ROMEO A JULIE

V pražské vile jsou nalezeni zavraždění manželé Lhotákoví. Zmizení obrazů, šperků a elektroniky ukazuje na loupežnou vraždu. Na místě činu se řízením osudu ocitá Václav Plíšek a jeho úsudek jako vždy přispěje k objasnění případu.

DESÁTÝ DÍL – SMOLAŘ

Případ vraždy mladého muže v parku Na Kavalírce zaměstná policisty z 1. oddělení na dlouhé měsíce. Beze svědků a motivu k vraždě se rozjždí pátrání po malorážní zbraní, kterou ale jen v Praze vlastní tisíce lidí.

JEDENÁCTÝ DÍL – SPOLUBYDLÍCI

Soužití nájemníku v jednom sdíleném bytě se stane osudným dvojici studentů. V jednom z pokojů byly nalezeny jejich mrtvoly, ale z výpovědi dalších spolubydlících vyplývá, že se navzájem neznají a nic o sobě nevědí. Je na policii, aby objasnila, jaké události vedly k tragické smrti dvou mladých lidí.

DVANÁCTÝ DÍL – LOTERIE

Do pražských ulic se vrací vyřizování účtů mezi ruskojazyčnou mafií. Bohužel v rámci jejich boje přijde o život i zcela nevinný člověk. Mocní ve vedení mafiánských skupin jsou neúprosní a kdo nehraje podle jejich pravidel, musí z kola ven. Proniknout do těchto struktur vyžaduje vynikající úsudek a ještě lepší kontakty.

TŘINÁCTÝ DÍL – TRIK

Majitel autobazaru zmizí pár týdnů před svatbou. Zdá se, že profesní ani soukromý život pohřešovaného nemá trhliny a policisté se nemají čeho chytit. Jenže, jak vždycky říkal Plíšek: Když si spis přečteš dvakrát a nic, přečti si ho potřetí. A měl pravdu.

scénář: Josef Mareš, Jan Malinda

režie: Peter Bebjak, Michal Blaško

výkonný producent: Matěj Stehlík

vedoucí projektu: Tomáš Feřtek

hudba: Juraj Dobrákov

hrají: Ondřej Vetchý, Filip Blažek, Petr Stach, Juraj Loj,
Barbora Bočková, Miroslav Vladyka, Miroslav Hanuš, Ondřej Malý,
Igor Chmela, Sabina Remundová, Lucie Štěpánková a další

KONTAKT PRO MÉDIA

MARTIN RACHMANN

Mob.: +420 732 453 543

Martin.Rachmann@ceskatelevize.cz

© Česká televize 2022

www.ceskatelevize.cz

FOTOGRAFIE

www.ceskatelevize.cz/ePress

<https://ctcloud1.czech-tv.cz/s/094jj0gXCoELd4C>

pavel.kral@ceskatelevize.cz